

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 413/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Evou Csémiovou, advokátska kancelária, Wolkrova 4, Bratislava, vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 85/2017 a jeho rozsudkom z 21. marca 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. júla 2018 osobne do podateľne doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cob 85/2017 a jeho rozsudkom z 21. marca 2018.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Cob 85/2017-280 z 21. marca 2018 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný

súd“) č. k. 22 Cb 61/2008-241 z 9. januára 2017. Rozsudok krajského súdu sa stal právoplatným 17. mája 2018.

Sťažovateľ namieta, že krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením rozsudku okresného súdu, pričom na zdôraznenie správnosti dôvodov rozsudku okresného súdu v podstate iba formálne doplnil pasáž, v ktorej prakticky doslovne prevzal časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu.

Sťažovateľ v odvolaní namietal nesprávny postup okresného súdu v konaní a najmä to, že rozsudok neodôvodnil zákonným spôsobom. Odôvodnenie neobsahovalo všetky zákonné náležitosti, neboli uvedené dôkazy potvrdzujúce skutkové tvrdenia a právne argumenty žalovaného (asi sťažovateľa, pozn.), ale ani to, akými úvahami sa okresný súd riadil, keď tieto nezohľadnil pri ustálení skutkového a právneho stavu. Nevysporiadal sa s právnymi argumentmi žalovaného (zrejme sťažovateľa, pozn.), nevysvetlil, prečo neustálil objektívnu zodpovednosť žalobcu v zmysle § 373 Obchodného zákonníka, prečo nevypočul svedkov navrhnutých žalovaným (zrejme sťažovateľom, pozn.) na okolnosti, ktoré napokon podľa odôvodnenia rozsudku považoval za rozhodujúce, a nevysvetlil ani to, prečo znegoval úplne jednoznačný záver znalca o príčinách nekvalitnej prezentácie (Znalec vo svojom prvom posudku z 19. augusta 2010 úplne jednoznačne potvrdil, že podľa jeho osobného názoru chyba nebola ani priamo na LED stene, ale v reťazci, a to s pravdepodobnosťou rovnajúcou sa istote na strihovom zariadení žalobcu. Toto zariadenie objektívne vykazovalo chybu s nefunkčnými vstupmi. Skutočnosť, že po skončení akcie žalobca deklaroval správny a nerušený obraz, nemôže vylúčiť chybu strihového zariadenia, keďže obraz vytvorený simulátorom 3D efektov môže byť bez chýb na LED stene, pretože tento vo svojej činnosti obchádza predmetnú strižňu). Krajský súd sa s už uvedenými odvolacími námietkami a tvrdeniami sťažovateľa nevysporiadal (rovnako ako okresný súd).

Z daného skutkového a právneho stavu je podľa sťažovateľa zrejmé, že krajský súd nepostupoval v súlade s § 387 ods. 3 Civilného sporového poriadku, čo sa vzťahuje aj na rozsudok okresného súdu. Došlo preto k hrubému porušeniu uvedeného zákonného ustanovenia, podľa ktorého odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi

nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

3. Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.03.2018, č.k.: 3Cob/85/2017-280 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.03.2018, č.k.: 3Cob/85/2017-280 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 390,56 Eur (slovom tristodeväťdesiat eur a päťdesiatšesť centov) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Evy Csémiovej lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

4. Z rozsudku krajského súdu č. k. 3 Cob 85/2017-280 z 21. marca 2018 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok okresného súdu č. k. 22 Cb 61/2008-241 z 9. januára 2017.

Podľa konštatovania krajského súdu okresný súd v spore žalobkyne [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“) proti sťažovateľovi ako žalovanému uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 3 331,81 € s 14,25 % ročným úrokom z omeškania od 17. augusta 2007 až do zaplatenia.

V odôvodnení rozsudku okresný súd uviedol, že žalobkyňa sa od sťažovateľa domáhala zaplatenia uvedenej sumy z dôvodu neuhradenia faktúry za poskytnuté služby. Žalobkyňa 17. júla 2007 poskytla sťažovateľovi plnenie tým, že mu prenajala LED stenu s príslušenstvom vrátane montáže, demontáže, dovozu, odvozu a obsluhy v areáli hotela Kormorán v Čilistove. Cena bola určená dohodou v sume 205 513 Sk. Túto sumu za poskytnuté služby žalobkyňa sťažovateľovi aj vyfakturovala faktúrou z 18. júla 2007 s dátumom splatnosti 31. júla 2007. Sťažovateľ z nej uhradil len sumu 105 139 Sk s písomným odôvodnením, že si uplatňuje právo na zľavu 50 % z celkovej ceny, lebo LED produkcia nedosahovala požadovanú kvalitu. Sťažovateľ do rozhodnutia okresného súdu

zvyšok faktúry v sume 100 374 Sk (3 331,81 €) neuhradil a nárok žalobkyne považoval za neopodstatnený, pretože ešte pred začatím prezentácie sa ukázalo, že jeden zo 6 vstupov video zariadenia nebol funkčný, pričom výsledný obraz na LED stene nebol kvalitný. Sťažovateľ preto v záujme zachovania dobrých obchodných vzťahov poskytol objednávateľovi akcie zľavu vo výške 50 %. Poskytnutú zľavu si sťažovateľ následne uplatnil u žalobkyne ako dodávateľa videoprojekcie.

Okresný súd poukázal na závery vyplývajúce zo znaleckého posudku [REDACTED] a jeho doplnkov, ako aj z výsluchu znalca. Ten v znaleckom posudku zo 16. augusta 2010 okrem iného konštatoval, že strižňa Panasonic, ktorá bola použitá, mala v tom čase softvérovú chybu, teda mala funkčný iba jeden vstup. Nebolo možné zistiť, ako sa správala v zapojenom reťazci, keďže sa nedá stanoviť jej reálny stav v čase produkcie. Znalec zároveň vyjadril názor (ktorý nemôže byť podložený konkrétnymi zisteniami priamo na predmetných zariadeniach, keďže sa znalec nenachádzal priamo na akcii a znalecké skúmanie sa vykonalo iba na základe vyjadrení strán sporu), že chyba nebola priamo na LED stene, ale v reťazci na strihovom zariadení žalobkyne. Skutočnosť, že po skončení akcie žalobkyňa deklarovala správny a nerušený obraz, nemôže vylúčiť chybu strihového zariadenia. Na pojednávaní 30. januára 2012 znalec uviedol, že nemôže ísť o problém v napájacom zariadení, pretože v rámci celej video steny boli vypadnuté bloky. Pokiaľ ide o signál sťažovateľa po strihovom zariadení, je nesporné, že tento bol v poriadku. Doplnil, že podľa fotodokumentácie boli bloky vypadnuté a nešlo len o znížený jas. V doplnku č. 1 z 21. októbra 2013 k znaleckému posudku znalec uviedol, že jednoznačne nevylučuje vplyv zdroja napájania na vznik chyby na videoprodukcii, avšak uviedol tiež, že jeden z členov reťazca žalobkyne mal zistiteľnú chybu (strižňa), šum obrazu a vypadávanie blokov LED steny. Pochybenie nastalo na oboch stranách sporu, lebo pred akciou neboli riešené otázky týkajúce sa typu a množstva zdrojov napájania – agregátov, nebola vypracovaná záťažová schéma, neboli riadne odskúšané technické zariadenia po pripojení na zdroj napájania v súčinnosti s ostatnými spotrebičmi a technické záležitosti a problémy so zariadeniami sa riešili pod časovým tlakom na začiatku akcie, a teda nemohli byť odstránené prípadné nedostatky či zistené chyby. Napokon v doplnku č. 2 z 29. októbra 2015 k znaleckému posudku znalec skonštatoval, že je možné, aby sa na fotografii javili jednotlivé moduly LED steny ako vypnuté, aj keď v skutočnosti fungovali vzhľadom na ich obnovovaciu

frekvenciu. Zároveň nevedel jednoznačne odpovedať na otázku, či horný rad LED steny tvorila čierna konštrukcia alebo LED panely, keďže nebol na mieste akcie prítomný. Uviedol však, že pravdepodobnejší sa mu javí variant, podľa ktorého tmavý horný pás bol tvorený konštrukciou. Za menej pravdepodobný považoval variant, podľa ktorého na každej fotografii boli horné moduly zachytené vždy v okamžiku „zhasnutia“ všetkých panelov pri obnovovacej frekvencii.

Okresný súd dospel k názoru, podľa ktorého je na základe vykonaného dokazovania nepochybné, že žalobkyňa poskytla sťažovateľovi plnenie na základe nepomenovanej zmluvy obsahujúcej prvky nájomnej zmluvy, ako aj zmluvy o dielo. Skutočnosť, že žalobkyňa poskytla sťažovateľovi služby, nebola medzi stranami konania sporná. Sporné bolo, či rušenie obrazu na LED stene alebo jej iné chyby, ktoré sa prejavili počas akcie, boli spôsobené zanedbaním zmluvných povinností, resp. neodbornou činnosťou žalobkyne, a či bol sťažovateľ v dôsledku týchto nedostatkov oprávnený uplatniť si zľavu z ceny poskytnutých služieb vo výške 50 %, resp. započítať si oproti pohľadávke žalobkyne uplatnenej v konaní vlastnú pohľadávku vo výške škody, ktorá mu mala vzniknúť tým, že objednávateľovi akcie (obchodnej spoločnosti [REDACTED]) bol v dôsledku nekvalitnej produkcie na LED stene nútený poskytnúť zľavu z ceny služieb dodaných žalobkyňou. Okresný súd dospel k záveru o dôvodnosti žaloby v celom rozsahu. Sťažovateľ totiž relevantným spôsobom nepreukázal, že k nekvalitnému výstupu na LED stene došlo v dôsledku chybného plnenia žalobkyne. Okresný súd pritom vychádzal predovšetkým zo znaleckého posudku vrátane jeho dvoch doplnkov, ako aj z vyjadrenia svedka [REDACTED], ktorý bol na predmetnej akcii prítomný. Zo záverov a tvrdení znalca nijako nevyplývalo, že by rušenie obrazu na LED stene bolo spôsobené konaním žalobkyne. Za smerodajné považoval tiež vyjadrenie svedka [REDACTED], ktorý na predmetnej akcii pracoval ako brigádnik. Uviedol, že nekvalitný obraz na LED stene bol podľa jeho názoru spôsobený tým, že do agregátu, do ktorého bolo pripojené zariadenie žalobkyne, boli zároveň pripojené aj iné zariadenia (napr. stánky). Absolvoval už viacero podobných akcií, a preto zo svojich skúseností vedel, že je potrebné oddeliť od seba pripájacie zariadenia, aby sa navzájom nerušili. Potvrdil, že pri skúške deň pred akciou bolo na agregát napojené len zariadenie žalobkyne a výsledok skúšky bol dobrý. V deň akcie sa na agregát pripojili ďalší odberatelia a zistilo sa, že obraz je nekvalitný. Podľa konštatovania okresného súdu mal sťažovateľ na

starosti kompletne technické zabezpečenie a celkový výstup prezentácie, pričom žalobkyňa mala na starosti video zložku. Žalobkyňa postupovala podľa pokynov sťažovateľa a zapojila video zariadenie na agregát, ktorý bol k dispozícii. Šum obrazu sa zistil asi polhodinu pred začatím akcie a vzhľadom na časový stres a zapojenie ostatných odberateľov na agregát už nebolo možné bezodkladne odstrániť vzniknutý problém. Zo zistení znalca okresný súd nepovažoval vôbec za preukázané, že by rušenie obrazu na LED stene bolo spôsobené výlučne činnosťou žalobkyne, práve naopak, o subjekte, ktorý svojím konaním zapríčinil nekvalitný obraz projekcie, a o príčine tohto stavu možno len teoretizovať. Príčina vzniku šumu na LED stene, prípadne iných väd videoprojekcie, už teraz ani nie je objektívne zistiteľná. Bolo preto potrebné stotožniť sa s tvrdením žalobkyne, že táto dodala sťažovateľovi dohodnuté plnenie, pričom postupovala plne podľa pokynov sťažovateľa. V zmysle § 561 Obchodného zákonníka žalobkyňa ani pri vynaložení odbornej starostlivosti nemohla vzhľadom aj na časový stres nevhodnosť pokynov sťažovateľa zistiť (napr. napojenie projekcie na jeden agregát), prípadne chybu bezodkladne odstrániť. Sťažovateľ nepreukázal, že žalobkyňa porušila svoje zmluvné povinnosti alebo že dodala chybné plnenie, a preto nemá právo na zľavu z ceny poskytnutého plnenia zo strany žalobkyne. Keďže sťažovateľ nepreukázal, že škoda, ktorá mu vznikla tým, že objednávateľovi akcie poskytol zľavu z dôvodu nekvalitnej videoprojekcie, bola spôsobená konaním žalobkyne, neobstojí ani započítanie pohľadávky sťažovateľa na náhradu škody oproti pohľadávke žalobkyne uplatnenej v konaní.

Podľa názoru krajského súdu námietky sťažovateľa uvedené v odvolaní nie sú spôsobilé spochybniť závery okresného súdu. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozsudku okresného súdu. Na doplnenie správnosti rozsudku uvádza, že v konaní nebolo preukázané, a to ani znaleckým posudkom s doplnkami a výsluchom znalca, že by chyby, ktoré sa počas akcie prejavili, boli spôsobené porušením zmluvných povinností žalobkyne, resp. jej chybným plnením tak, ako to tvrdil sťažovateľ. Žalobkyňa si splnila všetky svoje zmluvné povinnosti vyplývajúce zo zmluvného vzťahu. Treba zdôrazniť, že sťažovateľ bol generálnym dodávateľom celej akcie, mal zabezpečiť technickú stránku, pričom bolo preukázané, že k dispozícii bol iba jeden agregát, na ktorý boli pripojení všetci subdodávatelia (zvuk, laser, catering a pod.). To spôsobilo nerovnomerné zaťaženie, z čoho vyplýva (ako to konštatoval aj znalec), že by sa dalo

hovorí o pochybení na oboch stranách sporu, keďže pred akciou neboli riešené technické otázky a už spomínané množstvo zdrojov napájania – agregátov (keďže bol len jeden). Dôležité je aj to, že s odstupom času nebolo možné (a to ani znaleckým dokazovaním) zistiť presné príčiny vzniknutých chýb, a preto je podstatná skutočnosť, že žalobkyňa si svoje povinnosti splnila, poskytla sťažovateľovi dohodnuté plnenie, ktoré v čase prvotného zapojenia fungovalo, a z výpovede osoby prítomnej na akcii (svedka [REDACTED]) bolo zrejmé, že problém nastal až po pripojení ostatných subdodávateľov.

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

7. Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

8. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok

vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

9. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

10. Ústavný súd považuje za potrebné predovšetkým konštatovať, že z textu sťažnosti nie je možné utvoriť si ani len najzákladnejší obraz o predmete konania vedeného všeobecnými súdmi vrátane elementárnych informácií o tom, čo a prečo sa žalobou požadovalo a ako bolo o žalobe rozhodnuté. Z textu sťažnosti nie je explicitne jasné dokonca ani len to, v akom procesnom postavení bol sťažovateľ v konaní vedenom všeobecnými súdmi. Uvedené absentujúce informácie mohol preto ústavný súd čerpať iba z pripojených listinných dôkazov (rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, ako aj odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu). Skutkový stav, ktorý takto zistil, je uvedený v časti II tohto uznesenia. Inými slovami, sťažnosť je na hrane prijateľnosti na ďalšie konanie, a to z hľadiska absencie niektorých náležitostí predpísaných zákonom.

Text sťažnosti obsahuje jednak také námietky, ktoré sú formulované vo všeobecnej rovine, ako aj také, ktoré sú konkretizované.

Z povahy veci vyplýva, že ústavný súd nemá možnosť zaoberať sa námietkami, ktoré sú formulované len vo všeobecnej rovine, teda bez odkazu na konkrétne skutočnosti, resp. okolnosti, ktorých sa majú týkať.

11. V konkrétne formulovaných námietkach sťažovateľ vyčíta všeobecným súdom predovšetkým to, že nevysvetlili, prečo neustálili objektívnu zodpovednosť žalobkyne v zmysle § 373 Obchodného zákonníka. Ďalej je sťažovateľ nespokojný s tým, že nedošlo k výsluchu ním navrhovaných svedkov na okolnosti, ktoré napokon podľa odôvodnenia rozsudku považoval okresný súd za rozhodujúce. Napokon sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy bez vysvetlenia znegovali úplne jednoznačný záver znalca o príčinách nekvalitnej prezentácie, podľa ktorého chyba nebola priamo na LED stene, ale v reťazci, a to (s pravdepodobnosťou rovnajúcou sa istote) na strihovom zariadení žalobkyne.

12. Podľa § 373 Obchodného zákonníka kto poruší svoju povinnosť zo záväzkového vzťahu, je povinný nahradiť škodu tým spôsobenú druhej strane, ibaže preukáže, že porušenie povinností bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť.

Z citovaného ustanovenia je nepochybné, že v ňom zakotvená objektívna zodpovednosť prichádza do úvahy len vtedy, ak dôjde k porušeniu povinnosti zo záväzkového vzťahu. Zo záverov všeobecných súdov je jednoznačné, že podľa ich názoru k porušeniu povinnosti zo záväzkového vzťahu zo strany žalobkyne nedošlo. Toto konštatovanie tvorí hlavný záver skutkových a právnych úvah všeobecných súdov. Za tohto stavu námietka sťažovateľa, podľa ktorej všeobecné súdy nevysvetlili, prečo neustálili objektívnu zodpovednosť žalobkyne podľa § 373 Obchodného zákonníka, neobstojí.

13. V súvislosti s námietkou nevypočutia svedkov navrhnutých sťažovateľom na okolnosti, ktoré boli napokon podľa odôvodnenia rozsudkov všeobecných súdov považované za rozhodujúce, treba z pohľadu ústavného súdu konštatovať, že ani z textu sťažnosti, ale ani z pripojených listinných dôkazov nevyplývajú mená svedkov, no najmä okolnosti, ktorých sa mal výsluch svedkov týkať. Za tohto stavu sa námietka sťažovateľa

nejaví ako vecne preskúmateľná, a preto nie je možné zaujať k nej akékoľvek meritórne stanovisko.

14. K námietke znegovania úplne jednoznačných záverov znalca o príčine nekvalitnej prezentácie považuje ústavný súd za potrebné zdôrazniť, že všeobecné súdy dostatočným spôsobom zargumentovali svoje skutkové a právne závery opierajúce sa o znalecký posudok s doplneniami a výpoveďou znalca, ako aj o výpoveď svedka [REDACTED]. Navyše treba dodať, že znalecký posudok, na ktorý sťažovateľ poukazuje, ústavnému súdu nepredložil.

15. Napokon je potrebné konštatovať, že dokazovanie a hodnotenie výsledkov dokazovania boli v tomto špecifickom prípade výrazne sťažené niektorými okolnosťami. Ide predovšetkým o to, že vecná podstata posudzovanej problematiky je odborného (technického) rázu, čo nevyhnutne predpokladalo vykonanie znaleckého dokazovania. Ďalej aj z hľadiska znalca bolo obťažné posúdiť rozhodujúce odborné otázky z dôvodu, že sám nebol v inkriminovanom čase osobne prítomný, pričom objektívne nebolo možné inkriminovaný stav zariadenia spätne rekonštruovať. Ani dlhé časové obdobie, ktoré od inkriminovanej udalosti uplynulo, možnosť dokazovania sporných skutočností neuláhčilo.

16. Možno zhrnúť, že skutkové a právne závery všeobecných súdov sa nejavia ako arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Samotná skutočnosť, že sťažovateľ má odlišný názor na vec, nemôže bez ďalšieho znamenať porušenie jeho označených práv podľa ústavy a dohovoru.

17. Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018